

193. Min Fa'er han var en Fiskermænd.

(Fiskeren synger.)

F. Andersen.

Moderato.

1. Min Fa'er han var en Fi-skermænd med Hus paa Land, med
Baad paa Vand, med Klæ-der i sin Ki-ste; han lær-te mig fra jeg var Barn at
ro en Baad og røgte Garn; Til-sidst han selv for-li-ste, og Fi-ske-ne ham spiste.

2. Jeg arved Garn og Baad og Hus
Og Aalerus'
Og Søndagskrus,
Dertil hans bedste Klæder;
Jeg græd en Stund med Mo'er omkap,—
Saa tog jeg fat, hvor Fa'er han slap;
Hvad hjælper det, man græder?
Det gavner ingen Steder!
3. Hvad hjælper det Ens Kind er vaad,
Hvad gavner Graad,
Naar man har Baad
Og saa en Mo'er derhjemme?—
Nej, Baad og Arbejd følges ad,
Og Mo'er derhjemme skal ha' Mad:
Det maa man ikke glemme,
Men Ryg mod Sorgen stemme!—
4. Og jeg tog fat, hvor Fa'er han slap;
Paa Næven rap
Med Flik og Lap
Jeg Baadens Tømmer frisked,
Og jeg fik gode Spanter rejst
Og jeg fik nye Klude hejst;
Og Taaren bort jeg visked,
Og gik saa ud og fisked.
5. Jeg hugger Aal den Morgen lang
Med Jern paa Stang
Blandt Bundens Tang
Og Græs og anden Grøde;
Saa sejler jeg paa Dybet ud
Med Skum for Bougen, Pres paa Klud:—
Hvor Fa'er gik hen og døde,
Der tager jeg min Føde.
6. Og har jeg Baaden fuld af Fisk
Saa hjemad frisk
Til Dug og Disk,
Hvor Mo'er ved Gryden længes!
Det Bedste bli'er paa Ilden sat,
For blanke Dalere en Klat
Paa Prangervognen slænges;
Til Tørring Resten hænges.
7. Men er der Dans i Byens Kro:
Hej hop, min Tro,
I Ankelsko
Og Silkevest jeg springer.
Og Stævne har jeg Pigen sat
Til Dans med mig den hele Nat;—
Og næste Dag jeg bringer
En Ring til hendes Finger.
8. Saa splejser Præsten snart en Traad
Om Bo og Baad
Og Husgeraad
Og mig og om min Stine.
For Stine hedder hun, min S'æl,
Og I maa tro, hun er reel,
Og ikke en af hine,
Som løber løs i Line.
9. Og saa, saa er jeg Fiskermænd
Med Hus iland,
Med Baad paa Vand,
Og Kone med tillige.
Hurra det er en ren Plaseer,
Og næste Aar!— jeg si'er ej mer:
En Dreng—maaske en Pige;
Det kan nu Ingen sige.